

Sygn. akt V CNP 37/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi M. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w J. z dnia 15 marca 2012 r.,

sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w Ś.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1217 (tysiąc dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 15 marca 2012 r. oddalił apelację pozwanej M. K. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 lutego 2011 r., zasądającego od niej na rzecz powodowej wspólnoty mieszkaniowej kwotę 23 066,52 zł.

M. K. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 marca 2012 r. zarzuciła temu wyrokowi naruszenie art. 105 i 103 §2 k.c. oraz art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. 2000.80.903 ze zm.) o własności lokali.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ §1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, przyjmuje się, że uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą niezgodność wyroku z prawem ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia skarżącej, M. K., zarzucającej kwestionowanemu w skardze wyrokowi niezgodność z art. 105 i 103 §2 k.c. oraz art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).

aw

jw